

Advent 2. vasárnapja

Iz 40,1-5.9-11

Vigasztaljátok népemet

„Vigasztaljátok meg népemet, vigasztaljátok meg!” – ezt mondja Istenetek. „Szóljatok Jeruzsálem szívéhez és kiáltásotok oda neki: Véget ért szolgálásának ideje, bocsánatot nyert a gonoszsága, hiszen kétszeresen sújtotta az Úr keze minden bűnéért.” Egy hang kiált: „Készítsetek utat a pusztában az Úrnak, egyengessétek Istenünk ösvényét a sívaton át. Minden völgyet töltsetek fel, minden hegyet és halmot hordjatok el. Ami egyenetlen, váljék egyenessé, a hegyek ormai legyenek olyanok, akár a völgy. Akkor megnyilvánul majd az Úr dicsősége, és minden ember látni fogja. Igen, az Úr szája mondta ezt így.”

Menj föl egy magas hegyre, te, aki jó hírt viszel Sionnak; emeld föl erősen hangodat, te, aki jó hírt viszel Jeruzsálemnek. Emeld fel hangod! Ne félj! És hirdesd Júda városainak: Nézzétek, a ti Istenetek! Íme, Isten, az Úr, eljön hatalommal, karja mindent uralma alá vet. Győzelmének jutalma halad a nyomában, előtte meg a győzelmi jelvények. Mint a pásztor, úgy legelteti nyáját. Karjaira veszi bárányait, az ölében hordozza őket, és nagy gonddal vezeti az anyajuhokat.

Sajátos prófétai szöveggel állunk szembe az alábbi szakaszban. A szöveg első részében a próféta szól (1–4a). Ezt követően a 4b-ben megváltozik a beszédhelyzet és az „Én az Úr” kijelentéstől kezdve már nem a próféta, hanem Isten beszél. Visszatér a „szigetek”-nek szóló felhívás is, amely az első esetben a próféta, a második esetben már az Isten szózatára várnak. Az Úr szolgájáról szóló énekek között szerepel ez a szöveg, amelynek történeti háttere a Kürosz-féle rendelkezés, amely szabadon engedte a deportált izraelitákat. Ezt a történelmi helyzetet használta ki a próféta, és szólítja fel a kripto-izraelitákat a visszatérésre, mindazokat, akik szétszóródtak a birodalomban, és talán identitásukat is elveszítették. Ezeket szeretné úja megszólítani a próféta, aki úgy véli, hogy a hirtelen támadt Kürosz egyben Isten ítéletét közvetíti. Talán a mostani szöveg mögött Kürosznak Lidia feletti győzelme áll. Ennek ellenére konkrétan nem említi meg a nevét Deutero-Izajás.

Az adventi liturgikus olvasmányokat uralják Izajás szövegei, és általában a korai keresztény magyarázók szívesen hivatkoztak Izajásra, vagy használták Izajás élményét. Ezek a szövegek ugyanis Isten új

népe, a keresztények megszólítására is alkalmasak. Minden vallási közösség bátorítására szolgáló szövegekben a legfontosabb a hallgatóság istenélményének feltámasztása. Az Ószövetségben Isten és a törvény, Isten és a büntetés, Isten és a számonkérés gyakorta kapcsolódott egybe a prófétai feddő szövegekben. Izajás ezen szövegeinek az érdekessége, hogy egy új hang jelenik meg, az Isten védelmező közelségére figyelmezteti a megszólítottakat. Ez a megszólító Isten nem a bírói, hanem a megváltói szerepből szólítja meg övéit.

Talán ezért fedezte fel igen hamar ezeket a szövegeket a keresztény igehirdetés is, mert ezek a szövegek jól jellemezték Isten és népe bensőséges kapcsolatát. Ennek a kapcsolatnak a felfedezése nélkül nehéz szoros kapcsolatot kiépíteni az Istennel. A keresztény igehirdetők azt látták, hogy a prófétai igehirdetésben az található meg, amely Jézus gyakorlatában és igehirdetésében meghatározó elem volt. Jézus az Isten iránti bizalmat hirdette, és maga is megbízott Istenben. Az igazán hatásos keresztény tanúságtételnek a lényege, ennek a bizalomnak a megélése és továbbadása.

Azok, akik tanrendszert látnak a kereszténységben és Jézus igehirdetésében aligha közelítették meg a lényegét. Azok, akik fontos parancsokat látnak csak a keresztény tanításból, aligha képesek bizalmas kapcsolatot kiépíteni az Istennel. Azok viszont, akik megélték ezt a bensőséges kapcsolatot, hogy Isten a nehézségek idején is velük van, azok Isten jóságát hirdetik és hatékonyan vigasztaltak meg üldözött és meggyötört embereket.

Az advent az Istenre találás ideje, az Istent keresők nem törvényt, nem vallási rendszert, hanem az életükért és jövőikért aggódó Istent, védelmező Atyát találnak keresésük végén.